

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΚΑΜΑΡΑ

Του SIR WALTER SCOTT

Τόν καιρό ποδπαίρνε τέλος ό 'Αμερικανικός πόλεμος, ανάμεσα στους άξιωματικούς τής στρατιάς του Κόρνβαλε που γυρίζανε στά σπίτια τους, ήτανε κι' ό στρατηγός Ροβέρτος Μπράουν. Ό στρατηγός Μπράουν είχε πάει για κάποια ύπόθεσι του στις δυϊκές επαρχίες τής 'Αγγλίας και, γυρίζοντας στην πατρίδα του, βρέθηκε έξωφρα ένα πρωί στά περίχωρα μιάς μικρής έξοχικης πόλεως, πούτανε παντού γνωστή για τίς φυσικές τής καλλονές. Αυτή ή μικρή πόλη, καθαρώς 'Αγγλικού χαρακτήρος, βρισκόταν ανάμεσα σέ μερικους κάμπους σπαρμένους κριθάρι. Τά σπίτια τής ήτανε όλα παλιά κι' άλλα βασιτιόντουσαν σέ κακή κατάσταση. Λίγο πιο έξω, κυλούσε ένα ποταμάκι. Και πειό περ' άκόμα σ' ένα ύψωμα πού θάπειχε ως ένα μίλλι άπ' την πόλη ήτανε χτισμένος ένας παλιός μεσαιωνικός πύργος.

Αυτός ό άρχαίος φρουδαρχικός πύργος κέντησε την περιέργεια και τό ένδιαφέρον του 'Αγγλου στρατηγού, τόσο πού άποφάσισε να ρωτήση άν αξίζει να πάη ως εκεί για να τόν δει κι' άπό κοντά. Ρώτησε στό ξενοδοχείο πούχε καταλύσει και μέ μεγάλη του έκπληξη έμαθε ότι ό πύργος άνήκει στό λόρδο Φράνκ Βουόβιλλ παιδικό του φίλο. Τι τύχη! Θυμήθηκε ότι κάποτε ό παλαιός του φίλος τούχε πη πάς θά κληρονομήσει ένα πύργο σ' αυτά τά μέρη. Έτσι ό στρατηγός Μπράουν άποφάσισε ν' αναβάλλη την άναχώρησή του μιά-δυό μέρες για να πάη να έπισκεφθί τον παλιό του φίλο, πούχε να τόν ιδί τόσα χρόνια.

Μόλις ό στρατηγός έφτασε στον πύργο των Βουόβιλλ, ό θυρωρός έχτύπησε τό κουδούνι για ν' άναγγείλη τόν έρχομό του. Ό στρατηγός κατέβηκε άπ' τ'άμαξι κι' έκαμε να μπη στό προαύλιο, όπου πολλοί κριοί μέ κνηνητικές φορεσιές σουλατσάραν όταν βρέθηκε έξωφρα μπρος στον λόρδο Βουόβιλλ. Για μιά στιγμή ό Βουόβιλλ τόν κύταξε σάν ξένος, γιατί τόν είχε πολύ άλλάξει ό πόλεμος. Μά ή άμφιβολία του σκορπίστηκε άμέσως μόλις μίλησε ό έπισκέπτης, κι' έπακολούθησε ένας ένγκάρδιος χαριετισμός, πού τέτοιους άναλλάσσουν μόνον όσοι περάσανε μαζί την παιδική τους ηλικία και τά πρώτα τους νεύτα και ξαναβλέπονται ύστερ' άπό χρόνια.

Άπ' ου πήγαν άπάνω κι' έίπανε πολλά, ό λόρδος Βουόβιλλ παρακάλεσε τό φίλο του να μείνη μερικώς μέρες μαζί του στον πύργο. Ό στρατηγός δέχτηκε μ' εχχαριστηση να μείνη μιά βδομάδα.

Αυτή την ήμέρα την περάσανε όραιοά στον πύργο του λόρδου Βουόβιλλ. Τό μεσημέρι ό λόρδος παρεκάλεσε τό φίλο του να τούς διηγηθί στο τραπέζι τίς πολεμικές του περιπέτειες, κι' όλοι άκούσανε μ' ένδιαφέρον μαζί και σεβασμό. Τό βράδυ παίζανε χαρτιά. Έπειδή όμως τήν άλλη μέρα έίπανε πολλά, ό λόρδος άποφάσισε να πηγαίνανε πρωί-πρωί στό κνηγι, άπεφάσισαν να κοιμηθούνε νωρίς.

Στίς έντεκα, οι καλεσμένοι άρχισαν ν' άποχωρούν στις κάμαρές τους.

Ό νεαρός λόρδος πήγε ό ίδιος μέ τό φίλο του τό στρατηγό στην κάμαρα πού τούχαν έτοιμάσει, μιά κάμαρα ευρύχωρη, άνετη, αλλά παλιά.

— Πιστεύω να μείνης εχχαριστημένος άπ' την κάμαρά σου, έλεε ό λόρδος, και να κοιμηθής καλά τή νύχτα. Ό πύργος ξερει

δεν έχει και πάρα πολλά δωμάτια, τά καλύτερα τάχοιμε παραχωρήσει στους άλλους φίλους μου πούναι πολλοί, καθώς είδες, κι' έτσι δεν έμεινε για σένα άλλο καλύτερο άπ' αυτό.

— Δεν έχω ιδιοτροπίες σ' αυτά τά ζητήματα, άπάντησε ό στρατηγός, οι κολλές έκστρατείες κι' ή τραχεία στρατιωτική ζωή μ' έχουνε συνηθίσει να κοιμάμαι όπου τυχή. Ξέροντας πως είμαι σπίτι σου μένω πολύ πειό εχχαριστημένος άπ' ότι θάμουναι κι' άν έμεινα στό καλύτερο ξενοδοχείο του Λονδίνου.

— Έλπίζω να μη σού λείψη τίποτα, έλεε τέλος ό λόρδος Βουόβιλλ, καληνύχτις κι' έφυγε.

Ό στρατηγός Μπράουν κύταξε τότε γύρω του, εχχαριστήθηκε πού θά κοιμώτανε τέλος μιά φορά ήσυχος μετά τούς κινδύνους και τίς περιπέτειες του πολέμου, γδύθηκε κι' έπεσε στό κρεβάτι.

Τό πρωί ή συντροφιά μαζεύτηκε να προγευματίση νωρίς, χωρίς όμως τό στρατηγό Μπράουν. Ό λόρδος πολλές φορές εξέφρασε την έκπληξη του για τήν άργοπορία του φίλου του, και τέλος έλεε σ' ένα ύπρηχτη να τόν φωνάξει να μάθη τι γίνονταν. Ό ύπρηχτης ήρθε σέ λίγο και τούς πληροφορήσε ότι ό στρατηγός είχε σηκωθεί και βγή έξω πολύ νωρίς, μόλις ήμέρωσε, για να κάνει φαίνεται κάμια βόλτα και να πάρη τόν άέρα του.

— Είπ' ή συνηθεια του στρατιωτικού, έλεε ό λόρδος στους φίλους του. Συνηθίζουμε να ξυπνάμε πάντα πρωί, κι' ή συνηθεια τούς μένει.

Άλλά μέ την έξήγηση αυτή δεν ικανοποιούσε ούτε τόν εαυτό του, και έστρεψε διαρκώς άνήσυχος και σκεπτικός. Σέ μιά ώρα ό στρατηγός ήθε. Φαινότανε κουρασμένος και ταγαμένος. Τά μαλλιά του άταχτα κι' άχνένιστα, και τά ρουχά του βαλιμένα όπως— όπως— τό βλέμμα του παράξενο.

— Είλες πάει περίπατο; τόν ρώτησεν ό λόρδος Βουόβιλλ. Μήπως δεν μπόρεσες να κοιμηθής τή νύχτα; Πώς τά πέρασες;

— Ό, πολύ καλά, θανάσια, έλεε γρήγορα— γρήγορα ό στρατηγός, άλλα μ' ένα ύπος στενοχωρημένο κι' άδέξιο πού τό παρατήρησε άμέσως ό φίλος του.

— Ήμε κατόπιν ένα φλυτάνι τσάι, και χωρίς να βάλη τίποτ' άλλο στό στόμα του, ξεκλώθηκε άφηρημένος σέ μιά πολυθρόνα.

— Θάρθής μαζί μας στό κνηγι σήμερα; τόν έρώτησε ό λόρδος.

Άλλ' άναγκάστηκε να έπαναλάβη δυό φορές την ερώτησή του γιατί ό στρατηγός ήταν άφηρημένος.

— Όχι, φίλε μου. Λυπούμαι πολύ, άλλα δεν μπορώ να σ' εχχαριστήσω, γιατί πρέπει να φύγω άμέσως. Παράγγελα να μού έτοιμάσουν άμάξι. Σέ λίγο θάρθω να μέ πάρη, πού άπήτησεν άπότομος ό στρατηγός.

Όλοι παραξενευτήκανε μόλις άκούσανε τό στρατηγό να μιλά ήτσι.

— Μά, έκαμε μ' άπορία ό λόρδος Βουόβιλλ, δε μούπες ότι θά μείνης μιά βδομάδα;

— Ναί, μπορεί, στην εχχαριστηση ίσως πού έννοιωσα ότι σέ

πρωτόδικα, να σου υποσέδωρα να μείνω μαζί σου μερικές ημέρες. 'Αλλά τώρα το βόισκο αδύνατο.

- Αυτό είναι πολύ περίεργο. Δεν μ' τορξεί απ' τ'α χτες να σοιτιχε καμιά ανάγκη ξαφνική γι' να φύγης.

'Ο στρατηγός, χωρίς να ξηγηθῆ καλά, κυριοκρίρισε κάτι γι' να μ' δουλέει που δὲν μποροῦσε να τὴν ἀναβάλῃ γι' ἀργότερα κ' ἐδήλωσε πως εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη να φύγῃ. Κι' αὐτὸ εἶπε μ' ἕνα ἔπος τόσο ἀπομαρτυρημένο, πού ὁ φίλος του δὲν μπόρεσε να πῆ τίποτα.

- 'Αφ' οὗ λοιπόν, εἶπε τότε ὁ λόρδος, θέλοντας νὰ τὸν διασκεδάσῃ κάπως, πρῆπει ἐξελκιντός να φύγῃς, εἶλα τουλάχιστον νὰ ἰδῆς τὴν ὡραία θεά ἀπὸ τὴν ταράτσα.

'Ανοίξε μιά πόρτα καὶ βῆγαν στὴν ταράτσα. 'Ο στρατηγός τὸν ἀκολούθησε μηχανικά, χωρίς νὰ προσέχῃ τί τοῦλεγε. Κι' εἶσι προχωρήσανε, ὥσπου ὁ λόρδος κατάφερε ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μείνουν οἱ δύο μαζί μονάχοι τους. Γ'ορίζοντας τότε κατὰ τὸ στρατιγό, ὁ λόρδος Βουδβίλλ τὸν ρώτησε μὲ σοβαρὸ ὕφρο :

- Ριχάρδε, εἶμαστε μόνοι μας. Πιστεῖω νὰ μού πῆς: οἱ σὲ ρώτησω. Πὼς πέρασε ἀλήθεια τὴ νύχτα ;

- Πολὺ ἀσχημα, πάρα πολὺ ἀσχημα, φίλε μου, εἶπε τότε ὁ στρατηγός μὲ τὸ ἴδιο σοβαρὸ ὕφρο.

- Αυτό μού φαίνεται πολὺ παράξενο, εἶπε ὁ λόρδος, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του. Τότε θύμαι ἀλήθεια αὐτὰ πού λέγονται γι' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. 'ΑΣ μάθω λοιπόν τὰ δυσάρεστα πού σοῦ τύχαινε τὴ νύχτα, στὸ σπίτι αὐτὸ ὅπου μόνο εὐχαίτηρη θάβηλα νὰ ἀισθάνῃς.

'Ο στρατηγός φάνηκε κάπως στοιχωρημένος καὶ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

- Ἀγαπητέ μου, εἶπε σὲ λίγο, θὰ στὰ πῶ ὅλα. Μὲ ξέρεις πολὺ καλά καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ πῶς γιὰ δευλὸ. Μόλις μ' ἄφισες χτες τὸ βράδυ, γδύθηκα ἀμέσως κ' ἔβησι ἀπὸ κρεββάτι. 'Αλλά δὲ μ' ἔπηρε ἀμέσως ὁ ἴσνος. Καθὼς ἔβησα ἐπιλωμένος ἀκουσα ἄξωρα ἔναν ἴχο σὰν τὸ σύρσιμο μεταξὰ τοῦ φορέματος καὶ τὸ χτύπημα παπουτιῶν μὲ ψηλὰ τακούνια στὸ πάτωμα. Μόλις ζήτησα νὰ ἰδῶ τί ἦτανε, ἀνίμεσ' ἀπ' τὸ κρεββάτι μου καὶ τὸ τζάνι πέρασε ἡ σιλουέττα μιάς γυναίκας. Εἶχε γυρίστῃ κατὰ μένα τὴν πλάτη τῆς, καὶ κατάληθα ἀμέσως πὼς ἦταν γοργή. Παρὰ τὴν ἄσχημα μάλιστα οὐ φοροῦσε ἕνα φέρεμα ἀπὸ κείνα πού ἦταν ἡ μόδα τοῦ εἴδους κ' ἐκατὸν πενήντα χρόνια. Το νὰ βρεθῆ αὐτὴ ἡ γοργή στὴν κἀμάρα μου μού φάνηκε ἀρεκτὰ παράξενο, μὰ δὲ μού πέρασε οὔτε στιγμή ἀπ' τὸ νοῦ ἡ ἰδέα πὼς δὲν ἦτανε ζωντανὸ πλάσμα. Νόμισα ἀπλοῦστα πὼς θύτανε καμιά φανταστικὴ ἀληγέτεια τοῦ σπιτιοῦ, πού ἴσως δὲν ἦξερε πὼς ἦμουνα ἐγὼ μέσα. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ κουνήθηκα τότε στὸ κρεββάτι μου κ' ἐβῆσα λιγάκι γιὰ νὰ τὴν κἀνω νὰ μὲ προσέχῃ καὶ νὰ φύγῃ. Γιόρισε τότε σιγὰ κατὰ μένα... ἀλλὰ θεὸς καὶ Κύριος... ἦταν αὐτὸ : Σ' ἕνα πρόσωπο πούχε τὰ παγωμένα χαρακτηριστὰ τοῦ πτώματος κ' ἔφερε τὴ σφραγίδα τοῦ θανάτου, ἦτανε βαθεῖα χαραγμένα τὰ ἴχνη τῶν χειροτέρων παθῶν πού τὴν ἐμψύχωναν τὸν καιρὸ πού ζοῖσθε!... 'Ανασηκώθηκα στὸ κρεββάτι καὶ ζήτησα παγωμένως τὸ ἀπαισιο φάντασμα. 'Η γοργή προχώρησε ἕνα βῆμα κατὰ πάνω μου καὶ κῆθησε στὴν ἀκρὴ στὸ κρεββάτι, κυττάζοντάς με στὰ μάτια καὶ πῆρνοντας τὴν ἴδια στάση πούχα πάρει κ' ἐγὼ στὴν κατὰσταση τοῦ τρομοῦ, τῆς φρίκης πού βρισκόμουνε!... 'Επειτα μούκανε μιά διαβολικὴ γκριμάττα καὶ μου γυρίσσε ἄγρια...

Μποροῦν οἱ δύο φίλοι πού ἀναμνησθήκανε μὲ τέτοια χαρὰ, χωρίζοντάσανε τώρα μὲ πολὺ διαφορετικὴ ἐντυπώσις. 'Ο ἕνας πῆγε νὰ δόσῃ διατάχῃ ἡ ἀδειασμένη τὸ στοιχωμένη κἀμάρα καὶ νὰ χτίσουνε τὴν πόρτα, κ' ὁ ἄλλος ἔφυγε γιὰ τὴν ταράτσα του, ἐπιζώνοντας πὼς θὰ ἔβηνοσσε τὴ φοβερὴ νύχτα πού πέρασε στὸν πύργου τοῦ Βουδβίλλ.

Βάλτερω Σκῶτ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Μποροῦτε ν' ἀποφύγετε τὴν δυσπεψία ἀν ἀκολουθήσετε τὰς ἐξῆς συμβουλὰς :

- Νὰ τρώτε, τὸ πολὺ, τρὶς τῆς ἡμέρας.
- Νὰ μὴ βάζετε τίποτε στὸ στομάχου πρὸ τοῦ φαγητοῦ.
- Τὸ ἀπόγευμα ἀρεκτὶ διὰ νὰ συγκαταστή τὴν πείναν σας μεχρὶ τοῦ δεῖπνου ὀλίγου ψωμί μὲ βούτυρο καὶ ἕνα ζεστὸ γάλα.
- Μὴ δαπανᾶτε περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα γιὰ κάθε σας γεῦμα.
- Μασάτε ὅσον μποροῦτε περισσότερο τὴν τροφήν.
- Μὴ τρώτε περισσότερο τοῦ δέοντος καὶ μὴ βαρύνετε χωρὶς λόγου τὸ στομάχι σας.
- Μὴ ἐργάζεσθε μετὰ τὸ φαγητό, ἀν δὲν παρελθῆ τοῦλάχιστον μισὴ ὥρα.

'Η ψυχρολοοσία εἶνε ὀφέλιμος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τὸν τεσσαράκοντα ἔτων καὶ ἐπιανδωνδεσάτῃ διὰ τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 80 ἔτων.

Γιὰ ν' ἀποκτήσετε γερούς καὶ λευκοὺς ὀδόντας τρώγετε ἀπὸ μικρὸς ψωμί ἀπὸ σικαλι ἡ σιμυγάλλι βρασμένο μὲ γάλα, στὸ πρῶγευμα καὶ στὸ δεῖπνο σας. Αἱ τροφῆς αὐτῆς περιέχουν πολὺ περισσοτέρων ὀστεογόνων οὐσιῶν καὶ ὀδοντίνην ἀπὸ κάθε ἄλλην τροφήν.

Αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ πανθρεύονται πρὶν φθάσουν στὰ 20 χρόνια καὶ οἱ ἄνδρες πρὶν συμπληρώσουν τὸ 25ον.

Εἶνε ἄριστον ποτὸν διὰ τοὺς ἔχοντας ἀδύνατο στομάχι 50 δράμα καλοῦ γάλακτος ἀνακατεμένου μὲ 50 δράμα κρύου νεροῦ, σ' τὸ ὅποιο ῥιχνετε καὶ ἕνα ἀγρὸ καλὰ χτυπημένο καὶ τὸσοχετικό ἀλάτι.

'Ο Γιατρός σας

Εἶν' ἀνάγκη νὰ σοῦ περιγράψω τώρα τὴν κατάσταση πού βρισκόμουνε ὅλη τὴ νύχτα; Τὴ μαντεῖσις εὐκόλα. Μόλις ἔξημωσες σηκώθηκα, ντύθηκα βιαστικὰ, ὅπως ὅπως, καὶ βῆγῃκα ἔξω μῆπως μὲ ἡσυχίση κάπως ἡ πρωινή δροσιά. Αὐτὸ ἦτανε. Τώρα στὰ εἶπα ὅλα. Νὰ γιαιτὶ δὲ μπορῶ νὰ μείνω περὶ ἐδῶ καὶ φεύγω.

- Λοιποῦμαι ποτὸν γι' αὐτὸ πούπαθες, ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ ἡ αἰτία εἶμαι ἐγὼ. Πρῆπει λοιπόν νὰ μάθῃς ὅτι ἀπ' τὸν καιρὸ πού ζοῖσθε ὁ παππούς μου ἡ κἀμάρα αὐτὴ ἔβηνε πάντα κλεισμένη, γιαιτὶ κυκλοφοροῦσε ἡ φήμη πὼς κάθε βαδῶ βῆγαν' ἕνα φάντασμα ἐπὶν μέσα. 'Όταν ἤρθα ἐγὼ ἐδῶ νόμισα πὼς αὐτὸ ἦτανε ἀνοησία καὶ τὴν ἀνοίξα. 'Όλη ἡ ἡπηρεσία ἐβηνε πῆστετε πὼς ἦτανε στοιχωιωμένη - πῶς ἔφερε ἡ γειτονιά, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους